

DUMAJĄCY (2) *part praes act*

a jasne (tu: błędnie znakowane).

sg m G dumając(e)go (1). ◇ pl D dumającym (1).

Sł stp brak, Cn notuje s.v. *zamyślający się*, Linde XVI w. s.v. *dumać*.

1. *Obmyślający, zamierzający* (2) :

dumający co (1): Izáli nie błędzą ktorzy dumáią złość? zaś miłolierdzie y prawdá dumáiącym dobroć [*cogitantibus bonum*]. *BudBib Prov* 14/22.

a. *Knujący, podstępny* (1) : Kto się rychło gniewa czyni sprofność/ á męża dumaiącego nienawidzą [*vir machinationum odietur*]. *BudBib Prov* 14/17.

2. [*lek. Popadający w zamyślenie, melancholię: [ocet cebule morskiej]* Tym co złą s්රáwność máią żołądek nápráwia/ Pádáiąca [*lege: padająca*] niemoc ćierpiącym pomaga/ Dumaiącym/ Száleiącym/ y zápomniáłym ráfunek wielki czyni *SienHerb* 628a (Linde).]

Cf **DUMAĆ**